

G.Fodor Gábor: Az okoskodások kora és a magyar alkat

2026 április 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Brüsszelnek már nem lesz elég ereje megfojtani minket, ha mi nyerünk.

Imé kiáltok, imé üvöltök: hallj meg engem él? magyar, ihon a veszedelem, ihon az emészt? t?z

(Zrínyi Miklós: Ne bántsod a magyart! Az török áfium ellen való orvosság)

Se szeri, se száma a magyar politikai gondolkodás történetében azoknak a gondolatkísérleteknek, amelyek a magyar sors, a magyar alkat kérdését a nemzeti megmaradás összefüggésében vetik fel. Különösen er?s hagyományt képvisel ezen belül a kérdésfeltevés tragikus áramlata, amely a sorozatos katasztrófák, a fejl?dés zsákutcái, a küszöbön álló nemzethalál kérdését valamiféleképpen a magyar lelki alkat és mibenlét meghasonlásával, vagy egyenesen megromlásával köti össze.

Tudjuk a kétlek? Adytól, hogy „Zászlónk lehanyatlík untan, / Fáradtan biztatjuk egymást”. Együtt kutatjuk Németh Lászlóval, hogy „hol veszett el a magyar a magyarban”. Szekf? Gyula is Adyt visszhangozva írja, hogy „valahol utat veszítettünk”. Bibó István f? tézise – hogy mi, magyarok túl azon, hogy két háborúban rossz oldalra álltunk, a dönt? pillanatokban pedig végzetes módon képtelenek bizonyultunk arra, hogy meglássuk saját helyzetünk valóságos adottságait és az ebb?l fakadó feladatokat, nem tudtuk megtalálni azokat a vezet?ket, akik érdekeinket és szükségleteinket jól kifejezték volna, és a dönt? pillanatokban végzetesen hiányzott vagy megzavarodott a közösség érdekeinek felismerésére irányuló normális ösztönünk, aminek következtében terméketlen, sehová sem vezet? harcokba bonyolódtunk, míg a valóságos feladatokkal, valóságos problémákkal szemben meg vakká lettünk – szintén a tragikus sajátos magyar alkat meghatározottságát emeli ki. Aztán ez a tragikus kérdésfeltevés és az ezen alapuló önmarcangoló, öngyötr? lelki alkat a rendszerváltoztatás után éppúgy visszaköszön Csurka István vagy éppen Tamás Gáspár Miklós kiutat keres? kérdésfeltevéseiben, mint ahogy egészen más el?jellel irodalmi Nobel-díjasunk, Krasznahorkai László végtelen hosszúságú öngy?löl? soraiban.

Na már most, két iskola van (mindig csak két iskola van).

Vagy az a helyzet, hogy a magyar ilyen, tehát van egy alapvet?en tragikus, önsorsrontó magyar lelki alkat, amely ahelyett, hogy feln?ne a történelem által elébe sodort kihívásokhoz és feladatokhoz, a sorsfordító pillanatokban rendre rossz döntéseket hoz, és ez a magyarázata a zsákutcás magyar történelemnek, a tragikus nemzethalálainknak (Mohács, Trianon).

Vagy az van, hogy a lelketlen történelem, a kíméletlen földrajz és a galád nagyhatalmak rendre olyan helyzetbe szorítanak minket magyarokat, amelyekb?l csak rosszul tudunk kijönni és nem számít, hogy van-e egyáltalán és milyen is az a magyar lelki alkat, tragikus és önsorsrontó-e vagy éppen bátor és heroikus.

Ennek a két iskolának a vetélkedésér?l szólt az okoskodások kora.

Ezt a kort azonban lezártuk és meghaladtuk. Éppen az elmúlt tizenöt-tizenhat évben zártunk le és haladtunk meg. Ez a lezárás és meghaladás azonban nem egy eleve adott, megváltoztathatatlan lelki alkat diadala, hanem egy politikai teljesítményé, amely arról szólt, az a szíve közepe, hogy a sors könyvét mi írjuk, az életünk meghatározása a mi kezünkben van, a lelki beállítottságunk tehát megváltoztatható, ez a változás csak rajtunk múlik, van tehát felel?sségünk. Vagyis nincsen eleve megírt, eldöntött sorsunk. Nem szükségszer?, hogy a történelem veszteseiké közé kerüljünk, gy?zhetünk is. Ám ha nincs el?re megírt sors, akkor gy?zelem sincs magától. Tenni kell érte.

Err?l szól az okoskodások kora utáni politikai gondolkodás. Ennek az irányynak vannak teoretikusai, Szájer József, Bayer Zsolt vagy éppen Schmidt Mária, és vannak praktikusai: [Orbán Viktor](#) és a Fidesz.

T?lük tudjuk, hogy a földrajzot nem lehet kikerülni, az érdek az els? parancs, az er? pedig a természeti törvény. Ennek figyelembevételével kell cselekedni.

Na már most – a politikai okoskodás kora utáni nyelven fogalmazva – ma úgy áll a helyzet, hogy 1. szinte az egész világ a magyar választásra figyel; 2. április 12-nek tehát világraszóló jelent?sége van; 3. a jelent?ségét az adja, hogy lehet-e mindaz, amit Orbán csinál precedens, vagy ez nem lehetséges, mert ezt nem engedik; 4. ha lehet, vagyis Orbán gy?z, akkor ez halálos is lehet az európai elit számára, mert ha Orbánnak sikerült, akkor másnak is sikerülhet: például ki lehet maradni a migrációból, a háborúból, és megvédeheted az energiaszuverenitásodat; 5. mivel azonban Orbán gy?zelme maga az életveszély a nyugati (és a Nyugattal egyben?tt kijevei) elit számára, ezért a nyugati elit feloldozást adott a maga számára a cselekvést korlátozó normák hatálya alól: minden lehet?t meg kell tenni annak érdekében, hogy legy?zzék Orbánt (az Economist külön vezércikket szán annak a kérdésnek, hogy le lehet-e gy?zni Orbánt); 6. és ez is történik: Magyarország m?veleti területté vált, nyugati és kijevei titkosszolgálati beavatkozások követik egymást; 7. végs? soron meg akarnak fojtani minket – Schmidt Mária szavaival élve egy új Trianont akarnak; 8. vagy a választásokig, ahol a megfojtás azt jelenti, hogy hatalomra

juttatják Orbán ellenfelét; 9. vagy ha ez nem sikerül, akkor a választások után fojtanak meg minket, a nyomásgyakorlás különböző eszközeivel, a politikai felforgatás kívülről? támogatott man?vereivel, a kier?szakolt káosszal, Brüsszel és Kijev bosszújával; 10. onnan nézve tehát nekünk l?ttek, így vagy úgy, de nekünk bevégeztetett.

És akkor megint visszatérhetnénk az okoskodások korába, az eltorzult magyar lelki alkathoz, meg a dönt? pillanatokban hozott rossz döntésekhez. Csakhogy: el?ször is, lehet, hogy Brüsszelnek már nem lesz elég ereje megfojtani minket, ha mi nyerünk.

Nagyon úgy t?nik ugyanis, hogy az iráni háború lehetséges eszkalációja hamarabb fojtja meg Nyugat-Európát, mint hogy ?k végeznének velünk, és a francia elnököt, a német kancellárt, és a bizottság elnökét a magyar miniszterelnök el?szobájában találja majd a történelem, hogy segítsen nekik orosz olajat szerezni, mert végül is ?ket is kötelezi a földrajz, az érdek és az er?.

Másfel?l meg mégiscsak túlléptünk az okoskodások korán, a sorsunk a mi kezünkben van. Mi dönthetünk magunkról. Az okoskodásnak vége, menjünk el mindannyian szavazni. Egy ember – egy szavazat. Aki szavaz, az cselekszik. Cselekvés nélkül nincs gy?zelem. Ha mind ott leszünk, gy?zünk. És lezárjuk az okoskodást.

Mint talán az eddigiekb?l is látható, ez nem egy húsvéti cikk. A magyar politikai gondolkodás hagyományában a húsvéti cikk, ami Deák keze nyomát viseli, és eredménye a birodalommal való kiegyezés, fontos hivatkozási pont. Ez az írás nem arra biztat, hogy egyezzünk ki a birodalommal.

De nem is egy Kasszandra-levél. A magyar politikai gondolkodás másik alapszövege ez, amelyet gyakran idéznek, Kossuth Lajos nyílt levele Deák Ferenchez, amely a birodalomba való betagozódást Magyarország szuverenitásának elvesztéseként értékelte, és amit végzetesnek tartott Magyarország jöv?jére nézve (a név egyébként a görög mitológia trójai király lányára, Kasszandrára utal, aki el?re látta a tragédiát, de figyelmeztetését nem hallgatták meg).

Szóval ez az írás nem egy hiábavaló figyelmeztetés.

Se nem ez, se nem az.

Túl vagyunk az okoskodás korán.

Akkor már inkább legyen Zrínyi: szervezzük meg magunkat, a gy?zelem csak rajtunk múlik, az ütközet nem halogatható, ha megszerveztük magunkat, és mindenki megteszi a t?le telhet?t, akkor olyan er?t képviselünk, ami bármivel szembe szegezhet?.

Csak végül ne okoskodjunk el, mert ahogy Zrínyi mondja: „az er? sz...rik az okoskodásra”.

G.Fodor Gábor - www.magyar nemzet.hu

